

Смутна оселя!... В веселій країні,
В горах зелених, в розкішній долині
Місця веселого ти не знайшов,
Смутний співець! умирать в самотині

В смутну оселю прийшов.
Звідси не видно ні моря ясного,
Гомону з міста не чути гучного,
З бору соснового шум тут іде;

Гори лунають од вітру буйного,
Часом де дзвін загуде...
Стали в саду кипариси стіною
Оберігати в оселі спокою,

Лаври — неначе зсушила журба,
Тихо, журливо кива головою,
Віттям плакучим верба.
Все тут журливе кругом сеї хати, —

Та найсмутніші отії кімнати,
Де безталанний поет умирав:
Все тут забрали, що можна забрати, —
Смутку ж ніхто не забрав.

Вікна тьмянії, мов очі слабого,
В хаті порожній самотньо, убого,
Висить свічадо на голій стіні,
Млою повите, — дивитись на нього

Сумно здавалось мені...
Тута остатні «огні догоріли»,

Тута остатні «квітки облетіли»,
Тільки зосталася муза одна,

Що не лишила співця до могили,
Тута витає сумна.
Тіло поета в далекій чужині, —
Там, у тій самій холодній країні,

Серце на смерть отруїли його!
Смутная муза літа в самотині,
Кличе поета свого.

Примітки

Джерело : Леся Українка. Зібрання творів у 12 тт. — К. : Наукова думка, 1975 р., т. 1, с. 108 – 109.

Вперше надруковано у збірці « [На крилах пісень](#) », 1893, стор. 66 — 78, як цикл із «Заспіву» і дванадцяти поезій.